

Kako je Saša Tasevski pomagala svojemu otroku

Čudež dobrih misli

Diplomirana ekonomistka in magistrica MBA Saša Tasevski si je pred leti v Barceloni s partnerjem uredila prijetno življenje, za povrh sta pričakovala otročička. Vendar so zdravniki pri preiskavah na plodovih možganih kmalu opazili dve bulici in podvomili, da bo z otrokom vse v redu. Rodil se je s hudo kombinirano motnjo v razvoju. Ni se premikal, ni se odzival. Danes, skoraj šest let pozneje, je precej drugače in Saša verjame, da bo Benet kmalu tudi spregovoril.

Tekst: **KATJA BOŽIČ,**
katja.bozic@delo-revije.si

Foto: **MATEJA J. POTOČNIK**

Saša se ni mogla odločiti za splav. »Težko je, ko kaže, da s tvojim otrokom verjetno ne bo vse v redu, ti pa se moraš odločiti, ali ga boš imel ali ne. Hude boje sem bila v sebi,« se spominja najtežjih trenutkov svojega življenja. »Na koncu sem si rekla, da je otrok, kakršen že bo, dar, ki mi ga življenje lahko da, in da bom sčasoma že videla, zakaj je tako.« Pri odločitvi jo je njen mož zdravilec vseskozi podpiral in ji stal ob strani. Ker se o svojem strahu, negotovosti in vseh vprašanjih, ki so se začela porajati v glavi, ni imela s kom pogovarjati, je začela – prepevati. Vso nosečnost se je tako umirjala ter pripravljala na vse, kar ji bo prihod novorojenčka prinesel. Mali Benet se je rodil dva meseca prezgodaj, in ker se ni premikal, so ga takoj priklopili na aparate. Po izrazu na obrazu zdravnikov je videla, da so zaskrbljeni, nihče si ni upal ničesar napovedati. Prve raziskave so pokazale mišično hipotonijo, torej nezmožnost gibanja, imel je luknjico v srčku in zlatenico. Poznejše diagnoze so potrdile še hiperaktivnost z avtizmom in nasploh hudo kombinirano motnjo v razvoju. Toda ker to menda ni imelo nobene zveze z bulicami, ki so jih zaznali na začetku nosečnosti, so rekli, da bi

lahko vse skupaj povzročil stres pri porodu. Toda Saša v to ne verjame. »Porod je bil zame užitek, saj sem se nanj zelo pripravljala. Ko sem rojevala, sem v sebi začutila takšno moč, kot še nikoli v življenju, in rodila sem hitro!« Vendar zdravniki druge razlage niso našli.

Od negibnosti k hiperaktivnosti

Prvi meseci so bili za mlado družino zelo naporni, saj otročiček skorajda ni zatisnil očesa. Spal je po pol ure na noč. »To je bilo res stresno. Leto in pol se nisem mogla naspavati, bila sem že popolnoma odsotna.« Vmes so obiskovali najrazličnejše zdravnike in druge strokovnjake ter preskušali razne terapije, dokler

Saša ni imela vsega dovolj in je stvari vzela v svoje roke. »Začela sem poslušati sebe, svojo intuicijo. Nekoč sem po naključju našla v omari CD z mantrami, ki mi ga je nekdo podaril ob Benetovem rojstvu, in si ga zavrtela. Ko sem se osredotočila na glasbo, sem se popolnoma pomirila in čudežno se je začel umirjati tudi otrok. Tako sem mu čedalje več prepevala in sčasoma je začel čedalje več spati. Zdaj ta otrok spi tudi deset, enajst ur, ne glede na to, kje smo, kot da prejšnjega obdobja ne bi nikoli bilo.« Ker njegove mišice niso imele tonusa, je dve leti samo negibno ležal, vozička ni maral, zato ga je Saša nosila v traku za nošenje otrok. Fizioterapija, predvsem pa razgibanje v vodi, kamor sta še vedno redno hodila, so bili verjetno povod, da se je Benet začel premikati. Terapija s konji ga je še dodatno spodbudila. »Potem se je zgodila druga skrajnost. Vse, kar je lahko prijel, je začel metati po sobi. Vse je frčalo, zato sem imela stanovanje skorajda prazno. Hkrati pa je začel spuščati še predirljive zvoke, s katerimi je izražal, če mu je bilo kaj všeč ali če ga je motilo. Na nikogar se ni oziral, z njim se ni dalo komunicirati, nikoli ni gledal v oči, večino časa je bil povsem odsoten in živel neko svoje življenje.«

Saša Beneta uči ljubezni do vseh ljudi.

Selitev v Slovenijo

Ker je potreboval 24-urno skrb, je Saša pustila službo, prodala svoje stanovanje v Barceloni in se preselila v najemniškega. Njen mož ju je namreč zapustil, ko je imel Benet devet mesecev. »Najprej sem bila jezna, ker si je zelo hitro začel ustvarjati drugo družino, a to ni imelo nobenega smisla, saj sem izgubljala potrebno energijo. Če sem se jezila, sem si samo rušila notranji mir. Ko sem nekdanjega moža sprejela takšnega, kot je, smo tudi z njegovo zdajšnjo ženo vzpostavili dobre odnose in mi pomagajo. Zdaj greva vsako poletje k njim v Španijo za en mesec.« Saša se je namreč na pobudo sorodnikov, ki so ji ponudili pomoč, pred dvema letoma vrnila v Slovenijo in se preselila k staršem, kar ji je življenje precej olajšalo. »Ko sem prišla domov, sem končno došla, da sinu prav nič ne pomagam, če nanj gledam, kot da je z njim kaj narobe. Tako mu ne posredujem pravih sporočil za življenje. Nanj sem začela gledati kot na dušo, ki je pravzaprav popolna in vsega sposobna. Takrat se je zgodil velik preskok v njegovem razvoju.« Vsak dan začneta in končata z meditacijami. »V njih poskušava v vsem in v vsakem najti kaj lepega,

že kilometer. Pri tem je zelo vztrajen moj oče, ki gre z njim vsak dan na daljši sprehod. V dveh letih sta prehodila že okoli 1600 kilometrov, oče si namreč vse njune podvige zapisuje. Sprehajata se tudi, če dežuje, in vedno se vrneta dobro razpoložena. Mislim, da je hoja naredila premik tudi na umski ravni. Drugače kot prej, ko ni kazal nobenih znakov razumevanja in osredotočanja, je začel gledati v oči in se naučil po svoje komunicirati. Če želi vodo, nanjo pokaže, če hoče žogo, jo vzame v roke in jo tudi poda.« Vse razume. »Zelo rad pomiva posodo, in ko pokaže željo, mu rečem, naj prinese pručko, in jo prinese.« Vključuje ga v vse dejavnosti, ne glede na to, da česa takrat morda (še) ne zmore. »V njem že obstaja možnost, da nekaj naredi. Nanj gledam, kot da že zna recimo govoriti. Za vse to seveda potrebujem ogromno notranjega treninga in potrpežljivosti, da otrok to res doseže. Potrpežljivo čakam, da nekaj naredi. To lahko traja zelo dolgo, mesece, leta, ampak na koncu se zgodi. Prej sem bila perfekcionista in zelo kritična, sin pa me je povsem prevzgojil. Naučil me je, da moramo v človeku gledati samo njegov napredek, ne pa rezultata.

Benet uživa v sprehodih v naravo in se povsem umiri, ko mu mama poje pesmi.

učim ga hvaležnosti. Obenem nagovarjam njegovo dušo. Pojem mu pesmi, ki govorijo o notranji moči, o tem, da zmore vse. Zakon privlačnosti pravi, da vsak človek s svojimi mislimi vpliva na svoje življenje. Človek, ki se nenehno pritožuje, bo v svoje življenje pritegnil tudi vzrok za to, kdor pa misli namenja dobrim stvarim, bo dobro prej ali slej pritegnil v svoje življenje. V svojih izkušnjah sem se naučila, da moram, če hočem pomagati sinu, najprej okrepiti sama sebe. Če hočem, da bo imel rad ljudi, sem se tega morala najprej naučiti sama. Način delovanja z vzorom se je pokazal za izjemno učinkovitega!« Takrat je opustila sodelovanje tako z uradno kot z alternativno medicino ter kmalu dosegla naslednji večji uspeh. Benet je namreč shodil.

Kljub napovedim hodi!

»Najprej je napravil dvesto, tristo metrov, po enem mesecu je prehodil

Da vidimo, kje je bil na začetku in kje je zdaj, koliko je v tem času napredoval. Ljudje pa po navadi vidimo napake. Sin me je naučil, da v vsakem vidim le dobro, in opažam, da so se okoli mene v tem času spremenili tudi drugi ljudje. Mislim, da lahko s svojim vzorom največ naredim za nekoga drugega. Zato sem ustanovila društvo Kreare, po katerem pošiljam pozitivne misli, imamo pa tudi delavnice, ki spodbujajo veselje, igro in smeh.« Saša ima zdaj končno malce več časa zase, zato se je odločila narediti magisterij iz terapije s pomočjo umetnosti, da bo dobila še uraden žig za delo, ki ga že tako ali tako zadnjih pet let ves čas opravlja. »Ena od stvari, ki bi jih rada ohranila v življenju, je ravnovesje. Prej sem veliko delala za službo, potem sem bila ves čas s sinom, zdaj pa spoznavam, da je pomembno, da si človek vzame tudi čas samo zase!« ■